

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

Den 20 September 1903.

N:o 51

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Carl von Friesen* (med 1 porträtt). *Från stortingsvalen i Kristiania* (med 1 illustr.). *Franska bilder för dagen* (med 5 illustr.). *Robinson Crusoe's bö-sa* (med 2 illustr.). *Hur man bygger på i Sverige* (med 1 illustr.). *Beundraren*. För HVAR 8 DAG af Allan Wide. *Emanuella Carlbecks minne* (med 1 illustr.). *Kungliga jakten på Hven* (med 2 illustr.). *Konung Edwards besök hos kejsar Franz Joseph* (med 1 illustr.). *Ankedrottn ng Margheria i Stockholm* (med 3 illustr.). *C. D. L. W:son Munthe* (med 1 porträtt). *August Meissner †* (med 1 porträtt). *"Tillbedjan"* (med 1 i lustr.). *En vissnad blemma*. För HVAR 8 DAG af Bronslawa. *Från den senaste orkanen* (med 1 illustr.). *Jörn Uhl-jörfattaren Gustav Frensen* (med 2 porträtt). *Kärnfolk* (med 1 illustr.). *Veckans porträttgalleri* (med 32 porträtt). *En vågsam färd utför forsen* (med 2 illustr.). *Senaste försöket att simma öfver Engelska Kanalen* (med 1 illustr.).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Ståfersparre Sthlm.—Gbg

STATSRÅDET CARL VON FRIESEN.

CARL SEBASTIAN VON FRIESEN.

En af de största öfverraskningarne vid tillkomsten af den andra Boströmska ministären den 5 juli 1902 var nog, att rektorn vid Högre latinläroverket å Södermalm i Stockholm, d:r CARL SEBASTIAN VON FRIESEN utnämndes till ecklesiastikminister. Tydligt var, att detta betecknade en önskan från regeringschefens sida, om att äntligen en verklig reform skulle komma till stånd i den så länge på dagordningen stående, oändligt viktiga läroverksfrågan. Den nye ecklesiastikministern representerade sålunda i främsta rummet skolan, och med kännedom om hans i allmänhet liberala åsikter förklarades det också från vissa kyrkliga kretsar i vårt land, att de religiösa intressena i och med hr von Friesens utnämning blifvit i otillbörlig grad tillbakasatta.

Det är dock mycket möjligt och troligt, att hr von Friesen kommer att bli icke endast skolan, utan äfven kyrkan till gagn, så till vida att han beträffande den senare kommer, i den mån på honom beror, att verka för nyttiga och nödvändiga reformer. Tiden står ju icke still, och statskyrkan, som är något mänskligt, kan, lika litet som allt annat på jorden, stå still, ifall den vill motsvara tidens kraf.

Enär kyrkomötet nu som bäst äger rum, är särskild uppmärksamhet fäst vid ecklesiastikministern, och HVAR 8 DAG återgifver i dag på sin första sida hans manliga och respektingivande drag.

* * *

Ätten von Friesen härstammar från Livland. Dess äldste med visshet kände stamfader, Fredrik Wilhelm von Friesen, ingick 1704 i svensk tjänst och blef 1710 för visad tapperhet i slaget vid Helsingborg major.

Född den 10 sept. 1846 i Hökhufvuds socken i Stockholms län — föräldrarna voro k. hofpredikanten och kontraktsprosten Fredrik von Friesen och Justina Elisabet Brolin — blef Carl von Friesen student i Uppsala 1863, promoverades till fil. d:r 1869 och tjänstgjorde under det närmaste decenniet vid Stockholms gymnasium, tills han 1879 utnämndes till lektor i latin och grekiska vid Högre latinläroverket å Södermalm, hvars rektor han blef 1884. På samma gång bestämd och human i sitt uppträdande samt med en ovanlig förmåga att lätt kunna sätta sig in i allt, har F. varit i lika hög grad omtyckt af lärjungar och lärare.

I offentliga värf har F. varit mycket anlitad, 1885—90 var han ledamot af öfverstyrelsen för Stockholms stads folkskolor samt var 1889—1902 en bemärkt medlem af stadsfullmäktige. Af denna korporation utsågs han 1896 till hufvudstadens representant i Första kammaren, där han, oaktadt sin från majoriteten afvikande, mera liberala hållning, ofta lyckats tillvinna sig kammarens öra genom sin logiska framställning och sin praktiska blick. 1901—02 var han suppleant i statsutskottet.

F:s öfverlägsna förmåga har vidare tagits i anspråk vid 1882—84 års läroverkskommitté, där han var sekreterare, och vid läroverkskommittén år 1899, i hvilken han fungerade som v. ordförande. Man bör kanske lägga märke till, att denne reformvän på skolans område varit lektor i de döda språken, något som tydligt vittnar om den äkta halten i F:s liberala sträfvanen beträffande läroverksväsendet, i det att han icke, liksom så många andra, af kärlek till sitt »ämne» låtit förleda sig till att glömma det helas välfärd.

FRÅN STORTINGSVALEN I KRISTIANIA.

Foto. Sharpmoen, Kristiania.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Sthlm.—Gbg

KRISTIANIA STADS ELEKTORER VID VALURNORNA.

Stortingsvalen i Norge ha denna gång följts med ett ovanligt intresse från svensk sida. På deras utgång skulle ju bero huruvida en unionsvänlig förhandling med Sverige skall

fortsättas eller afbrytas. Valens utgång visar nu en förhandlingsvänlig, absolut högermajoritet, en utgång som måste anses i högsta grad tjäna »Brödrafolkens väl».

FRANSKA BILDER FÖR DAGEN.

EFTER FOTOGRAFIER.

Det vackra slottet *Malmaison*, i hvilket Kejsarinnan Josephine residerade med en omgivning af hejdlös glädje, och där äfven Napoleon I tidtals vistats, har af en fransk patriot M. Osiris öfverlämnats som gåfva till franska staten, i tanke att dit förlägga ett Napoleonsk museum. Efter Josephines död inköptes Malmaison 1826 af en svensk bankir Hagermann, öfvergick 1842 i spanska drottningens, Marie Christines händer, för att 1861 besittas af Napoleon III. Kejsarinnan Eugenie sålde det 1896 till M. Osiris, som nu skänker det till staten. HVAR 8 DAG är i tillfälle att visa några bilder af det vackra slottet sådant det nu ter sig.

»MALMAISON», det Napoleonska slottet. I dessa dagar som gåfva öfverlämnadt till Franska staten.

Kliché: Benot Sjöfversparve.

MALMAISON: Ett hörn af Kejsarinnan Josephines salon.

Denna tid på året afgå från Orleans-stationen i Paris speciella tåg, kallade »trains blancs», helt upptagna af sjuklingar på väg till den heliga orten

Kliché: Benot Sjöfversparve.

ETT SJUKTÅG PÅ VÄG TILL LOURDES.

Lourdes i södra Frankrike. De flesta lida af nervösa åkommor, hvilka de tro skola blifva botade genom under — och det oförklarliga faktum kvarstår at mångens förhoppning därvidlag blifvit på ett förunderligt sätt uppfyllt.

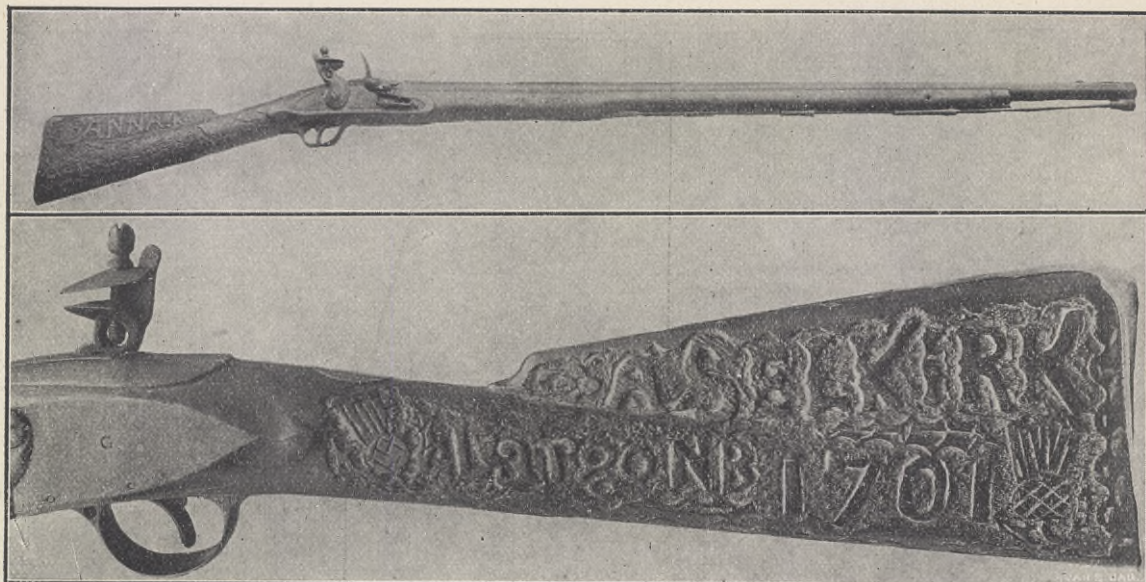

STATYN ÖFVER ERNEST RENAN, hvilken aftäcktes i den store filosofens födelsestad Tréguier (se n:o 50 af HVAR 8 DAG) den 13 sept.

PARIS—S:T PETERSBURG per automobil, genom Frankrike—Tyskland—Ryssland är *M:me Lockert*, en inom automobilkretsar i Paris känd sportsdam, på väg att tillryggälägga. Färden rör sig om 3,000 kilometer på 3 veckor.

ROBINSON CRUSOE'S BÖSSA.

Efter fotograf.

Mr Randolph Berens, en bekant antikvitets-samlare i London, har nyligen upptäckt hvad man tror vara identiskt med den bössa som tillhörde ALEXANDER SELKIRK, urbilden till Daniel Defoe's »Robinson Crusoe».

Själfvä geväret är försedt med en vanlig flint-lås, och på ena sidan af kolfven är groft inskuret, liksom med en sjömansknif:

A. SELKIRK

LARGO N. B. 1701

med en tistel vid hvarje sida.

På kolfvens andra sida är inskuren en krona jämte orden

ANNA. R.

hvilket skall betyda Anna Regina (Drottning Anna). Man skall utan tvifvel invända mot årtalet, då Drottning Anna icke besteg tronen förrän i Mars 1702, men Mr Berens påpekar att på den tiden var det brukligt att räkna årets tre första månader såsom hörande till det föregående året och hänvisar till att engelska statens räkenskapsår ännu i dag slutar den sista Mars följande år.

Det är känt att Selkirk var i Largo 1701, då hans hem var där, och ehuru väl man icke bestämdt kan bevisa att det just var denna bössa han hade under sin vistelse på ön Juan Fernandez, är det mycket sannolikt att det är det gevär han använde där åren 1704—1708, då kolfven är mycket sliten af beständigt bruk.

På öfre delen af kolfven finnes inskuren en säl på en klippa och under står ordet »Sealcraig», hvilket är den ursprungliga och riktiga stafningen af »Selkirk». Rundt den del af kolfven som uppbär pipan står inristad följande vers:

With . 3 . drams . powder .
 . 3 . ounce . Haill .
 Ram . me . well . & . Pryme . me .
 To . kill . I . will . not . faile .

Mr Berens köpte bössan af en handlande för 25 shilling och denne hade i sin ordning köpt den för 10 shilling af en annan handlare, hvilken förut erbjudit bössan till Ashmolean Museum i Oxford för 20 shilling; Museet refuserade anbudet då det icke satte namnet Selkirk i förbindelse med Defoe's hjälte.

Kliché: Bengt Sjöbergssparre.

Mr Berens har erbjudit den märkliga bössan till British Museum hvilket sannolikt kommer att inköpa den.

HUR MAN »BYGGER PÅ» I SVERIGE.

En tillfällig, intresserad meddelare i Karlskrona skriver till oss:

I HVAR 8 DAG n:r 50 framställes en fotografi af huru ett hus i Amerika blifvit medelst jack-screws höjdt för att sedan förses med en bottenvåning och har jag tänkt att det möjligen skulle intressera edra läsare att se huru motsvarande arbete verkställles i Sverige. Vidfogade fotografi visar huru det hus, i hvilket jag nu bor, under min ledning höjdes, hvarigenom förut befintlig bottenvåning med en höjd af 8 fot erhöjld en höjd af 12 fot och därjämte en hög och rymlig källare inreddes. Största svårigheten bereddades därigenom att byggningen bestod af tvänne med hvarandra sammanbyggda stugor, hvilket föranledde att största försiktighet måste iakttagas. Sammanlagda höjningen var omkring 10 fot. Höjningen, som verkställdes medelst kilning och domkrafter, utfördes på 6 dagar, hvarefter underbyggnad af huset påbörjades. Arbetet utfördes sommaren 1901.

BEUNDRAREN.

För HVAR 8 DAG af Allan Wide.

Miss Letitia Wright drog en lättnadens suck och sjönk ned på den mjuka stoppade soffan i en första klassens boggievagn på tåget, som skulle föra henne från New-York till Washington. Det hade varit en ansträngande dag för henne i New-York, men nu var alltsammans utträttadt och väl utträttadt också, hvilket miss Letitias blygsamhet inte hindrade henne att erkänna. Det kunde ej förnekas, att miss Letitia varit rätt nervös och orolig, då hon på morgonen med nattåget ankom till New-York. Det var djärft af henne, en »oerfaren flicka», som hon själf kallade sig, att ensam och utan någon rådgifvare kasta sig in i så stora affärer, men hon skulle visa dem — alla sina vänner och bekanta hemma i Neward — att hon kunde sköta sina affärer som en hel karl. Hon log ett segerstolt leende vid tanken på, hvilken beundran och afund det skulle uppväcka hos dem alla, då de fingo veta hennes storverk: att hon, Letitia Wright ensam rest till New-York, tagit ut 100,000 dollars på sitt konto på banken samt därifrån likaledes ensam rest till Washington, och där afslutat sitt egendomsköp, som hon länge funderat på. Å, det var storartadt! Och ändå påstår folk, att kvinnor ej förstå sig på affärer! Och tänk utom »äran», hur mycket penningar hon också sparat in genom att själf ombesörja denna affär utan ombud. Hade hon begagnat sig af en jurist, så skulle han först och främst ha tagit betaldt för sitt besvär och därtill förmodligen lurat henne. Inte hade han heller, som hon nu, helt enkelt själf rest ned med den del af köpesumman, som skulle betalas kontant, utan antingen hade han låtit banken ombesörja medlens förflyttning från New-York till Washington, i hvilket fall banken naturligtvis — det var miss Letitia säker om — för sin del tagit ett oskäligt högt arvode, eller också hade han väl skickat något af sina unga biträden — en ung spoling kanske, som rymt sin väg med pengarne eller slarfvat och blifvit bestulen! Ja, sannerligen kunde inte miss Letitia tacka sin Gud, att hon rest själf — nu blef det åtminstone ordentligt utträttadt! Och hon betraktade med glad stolthet den lilla svarta läderväskan, hon höll i handen, och hvilken innehöll 100,000 dollars i sedlar. Hvad det ändå var för en härlig känsla att vara rik! Miss Letitia tänkte tillbaka på sin sorgliga ungdom, då hon som en fattig kontorist fått träla och arbeta från morgon till kväll för att kunna lifnära sig — en dyster ungdom, där nöjena varit diminutiva! Det var därför ej underligt, att hon kände sig nästan vimmelkantig af lycka, då hon vid 32 års ålder genom en farbrors död såg sig i besittning af en förmögenhet på 600,000 dollars. Ännu i dag hade miss Letitia ej lyckats komma underfund med, hvad som förmått den gamle girige onkeln, som under sin lifstid aldrig gifvit henne en cent, att insätta henne som sin universalarfvinge.

Miss Letitia borde ju nu ha känt sig odeladt lycklig, då hon fått utbyta kontorsstolen mot ett angenämt lif i komfort och välmåga — men sanningen att säga, gjorde hon det icke. Under sin stråfsamma ungdom hade hon väl ofta känt det bittert att nödgas försaka alla ungdomens nöjen för sin fattigdoms skull, men nu, då hon fått medel att förskaffa sig dem, saknade hon förmågan att njuta däraf — hon var för gammal. När miss Letitia fick sin oväntade förmögenhet, började hon helt tvärt besöka baler och andra nöjen, sökte att genom penningens makt komma ut så mycket som möjligt i sällskapslifvet. Men hon glömde, att fastän hon i sitt inre kände sig ung, så var hon dock redan en »gammal mamsell» — stadens unga herrar glömde det dock icke, utan de läto henne sitta bortglömd på

balerna eller, hvad som var ännu värre, gjorde sig lustiga öfver henne och kallade henne en gammal giftastysten toka. Visserligen hade hon fått mottaga ett par giftermålsanbud, men afsikten var för genomskinlig — t. o. m. miss Letitia själf förstod, att det var till hennes pengar och icke till henne själf, de friade.

Nu hade miss Letitia emellertid tröttnat på att bo i Neward och därför beslutat sig för att köpa den omtalade landtegendomen för att där i ro tillbringa sina återstående dagar. Just som tåget skulle gå, öppnades hastigt kupédörren, en liten väska slängdes handlost in i kupén, och efteråt följde i samma hastiga fart dess ägare. Miss Letitia kastade en blick på den inträdande, som satte sig på soffan midt emot henne. Hon slog lika hastigt ned ögonen igen — kunde det vara möjligt? Dessa mörka, eldiga ögon, ja sannerligen, de voro desamma — det var den herre, som i dag uppe på banken betraktat henne så märkvärdigt, så intensivt, och som sedan följt efter henne ända fram till hotellet. Var det manne endast en sällsam slump detta sammanträffande eller — miss Letitia blef blossande röd vid denna tanke — kunde det vara möjligt, att han med flit följt efter henne? Ofta hör man ju omtalade fall af kärlek vid första ögonkastet, miss Letitia kände sig riktigt besynnerlig till mods för hvarje gång, hon förstulet blickade upp och mötte de mörka ögonen — tänk om det skulle vara sant!

Han hade då riktigt ett besynnerligt sätt att betrakta henne — det var rent af irriterande — när helst hon såg upp — alltid mötte hon hans blick. Så fatalt, att hon inte tänkt på att taga någon reslektyr med, så att hon åtminstone kunnat fördjupa sig i en bok — det var olidligt att hela tiden utan något att koncentrera sin uppmärksamhet på sitta midt emot dessa magnetiska ögon. Att de också skulle vara så aldeles ensamma i kupén — det var nästan genant — »kanske», tänkte Letitia ängsligt, »att han finner det opassande för en ung flicka att resa ensam på tåg utan förkläde. I de kretsar, jag förut tillhört, gick det ju bra för sig, men det är skillnad nu. Säkert tillhör denne man de högsta kretsarne, det syns på hans nobla utseende och hållning, och i hans umgängeskrets är det måhända ej vanligt.» Miss Letitia började i sin nervösa upphetsning vrida sin lilla läderväska mellan händerna — plötsligt tappade hon den med en skräll i golvet. Den mörka herrn böjde sig artigt ned efter den och räckte den med en bugning till miss Letitia, som framstammade ett försagdt tack.

Gud, sådana ögon han hade, aldrig hade miss Letitia sett maken. Efter en stund lyfte den främmande artigt på hatten och sade:

»Ursäkta, tillåter fröken mig att röka en cigarett?»

»O, ja, var så god.»

»Ja, jag skulle visst inte begära det, om jag ej hade så svårt att undvara cigarettens, som jag verkligen har. Jag är en så inbiten rökare, att det är en formlig pina för mig att låta bli att röka. Men är det aldeles säkert, att röken inte generar fröken, för då låter jag naturligtvis bli?»

»Nej, nej, inte det minsta», försäkrade miss Letitia ifrigt — »jag tycker riktigt mycket om tobaksrök.» (En sådan fin och taktfull herre, tänkte hon för sig själf, så hänsynsfullt att vilja afstå från cigarettens för min skull.)

»Ja, så begagnar jag mig väl af frökens nådiga tillåtelse då, fröken skänker mig härmed en större ynnest, än ni kan ana.»

Och han drog upp ett elegant cigarettetu i ur

fickan och beredde sig att tända en cigarrett. I detsamma tycktes han erinra sig något:

»För öfrigt tänker jag, fröken själf röker — det har ju numera blifvit så allmänt inom den högsta societeten, att damerna röka sin cigarrett — jag tillåter mig att säga, att jag för min personliga del tycker det ligger något visst tilltalande pikant i att se en dam röka. Det borde rent af ingå i den kvinnliga uppfostran detta, ty tänk så angenämt för en man att se sin hustru dela denna njutning. Jag har just här ett par fruntimmerscigarretter, som jag vid en middag i går hos ryske ministern fick af furstinnan Radevesky. Hon kunde ej nog lofprisa dem och sade att de äro de ryska adelsdamernas favoritcigarretter. Skulle inte fröken vilja göra mig den äran, att röka en af dessa? Jag skulle då kunna odeladt njuta af min egen cigarrett, om ni också röker; hur det är så generar det en i alla fall något, om man icke själf röker, att känna cigarrettröken.»

Letitia tvekade — hon brukade aldrig röka, var ej ens säker på, att hon tålde vid en cigarrett. Men å andra sidan sedt, vore det ju nästan genant att neka, han hade ju sagt att alla damer inom högre kretsar gjorde det — alltså vore det fint — och comme il faut ville hon förstås gärna vara.

»Jag hoppas, att fröken inte illa upptar min bön», fortsatte han, då han såg hennes tvekan, »kanske fröken anser det oförsynt detta af mig, en främling. Jag känner ej fullkomligt konvensansens lagar i Amerika; själf är jag en främling här, men i mitt hemland Ungarn skulle det gå väl för sig. För rätten kanske fröken tillåter, att jag presenterar mig själf» — och han drog upp ett elegant kronprydt visitkort och räckte henne.

»Grefve Olinsky», läste miss Letitia, rodnande af sinnesrörelse. Tänk en riktig grefve, hvad de skulle bli afundsjuka på henne där hemma för detta angenäma reseäfventyr! Och tänk, tänk om hon skulle bli grefvinna!

»Mitt namn är Letitia Wright», sade hon och räckte honom handen på amerikanskt manér, »och ni misstar er, herr grefve, om ni tror, att ni på något sätt brutit mot den amerikanska etiketten. Jag tackar er hjärtligt för den erbjudna cigarretten och vill gärna röka, om det gör er ett nöje, att ha sällskap. Naturligtvis röker jag passionerad som alla amerikanskor.»

Grefve Olinsky hjälpte henne leende att tända cigarretten, och snart sutto de med hvar sin blossande cigarrett i munnen och konverserade gladt och ogeneradt som gamla bekanta.

Miss Letitia ansträngde sig att dölja, hur övan hon var att röka, hon höll cigarretten så ledigt mellan fingrarna och blossade och rökte alldeles som en gammal van rökare. Men hon led riktiga kval. Hon kände sig så egendomligt dåsig och trött, och när hon kom mot slutet af cigarretten kände hon rent af äckel — cigarretten kväljde henne riktigt. Att det skulle vara så svårt att röka en cigarrett, hade hon dock icke trott. Hon arbetade i alla fall tappert emot den alltmera tilltagande slapphetskänslan och rökte modigt på cigarretten till slut. Grefven tycktes inte märka hennes illamående, utan konverseerade ledigt och angenämt, under det han rökte den ena cigarretten efter den andra. Miss Letitia ansträngde sig att uppmärksamt åhöra hans glödande beskrifningar öfver sitt fädernesland.

Det sista, hon tydligt hörde, hur han sade var: »Kom ihåg nästa gång ni reser ut på någon liten nöjestrupp — jag förmodar, att ni liksom de flesta amerikanskor med förkärlek reser till Europa — att ni då väljer Ungarn. Jag skall bli lycklig öfver

att som ciceron få föra er omkring i vår vackra huvudstad, om ni vill tillåta mig det.»

Sedan hörde miss Letitia ingenting mera — hon drog en djup suck — af glädje öfver hans tillbud eller af smärta öfver sin egen oöfvervinnerliga sömnlust — är ej godt att afgöra — och insomnade — — —

Ett par dagar därefter hade man mycket roligt i Neward. Alla amerikanska tidningar innehöll nämligen mycket detaljerade skildringar öfver den senaste järnvägsstölden. De beskrefvo, hur den kände ficktjufven Stroke vid ett af sina sedvanliga besök på en af New-Yorks banker (det var ett af hans vanliga knep detta att förklädd besöka någon bank för att under någon förevändning att köpa några utländska pengar eller dylikt få tag i något nytt »offer») observerat en miss W. från en småstad söder om New-York, som där uttagit 100,000 dollars. Vidare har han tagit reda på och följt efter henne och lagat så att han kommit i samma kupé som hon på tåget, hur han presenterat sig som ungersk magnat, »grefve Olinsky», inledt konversationen och slutligen bjudit henne en cigarrett, som innehöll ett sömnmedel. Sedan miss W. rökst slut cigarretten, föll hon snart i djup sömn, och vaknade ej förr än konduktören vid framkomsten till New-York anskaffat en läkare, som på lämpligt sätt återkallade henne till medvetande. Men då voro såväl grefve Olinsky, alias ficktjufven Stroke, som hennes resväska, innehållande 100,000 dollars samt hennes nipper, försvunna!

Efter detta ombesörjde miss Letitia Wright aldrig själf sina affärer och inledde inga vidare bekantskaper på järnvägsresor — men hon flyttade mycket snart från Neward.

EMANUELLA CARLBECKS MINNE. BANBRYTARE I SVERIGE FÖR SINNESSLÖA BARNS VÅRD.

Amatörfoto.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Vi återgifva här en amatörfotografi af den nyligen å Mariestads nya begravningsplats aftäckta, af Skaraborgs och Älfsborgs läns landsting resta, vackra minnesvården öfver Emanuella Carlbeck.

KUNGLIGA JAKTEN PÅ HVEN.

Foto. Helsingfors, H. Sjöberg.

Å den förbäffliga grupp-fotografien ofvan, hvilken togs under ett uppehåll i den i öfrigt icke särdeles gifvande jakten, namnteckna vi: **KONUNG OSCAR**, PRINS GEORG AF GREKLAND (Guvernör å Kreta, 2), PRINS KRISTIAN AF DANMARK 3, PRINS VALDEMAR AF DANMARK (4), Bakdir. K. A. Wallenberg (5), Godsäg Åberg (6), Jägm. Onström (7), Hofjägm. Frih. Trolle (8), Dir. Tranchell (9), Kyrkoh. Ibrén (10), Kronofogde Möller (11), Kammarh. Stjernsvärd (12), Jägm. Lilliecrona (13), Minister Grefve Taube (14), Kab.-kammarh. Frih. Åkerhielm (15), Kapt. Torén (16), Attaché Frih. Bonde (17), Amiral Lagerberg (18), Prof. Sjögren (19), Kammarh. Wä tfelt (20), Kom.-kapt. Lindström (21), Hofstallm. Sager (22), Major Boltenstein (23), Godsäg. Arnold (24), Godsäg. Flach (25), Hr Walter Dickson (26), Dr Hult (27), Godsäg. Kuylen-tjerna (28), Öfverhofjägm. Ankarcrona (29), Baron Flemming (30), Frih. O. Dickson (31), Kammarh. Bardenfleth (32), Frih. Wrangel (33), Kapt. Frih. Hermelin (34), Hr D. Dickson (35), Hofjägm. Frih. Ramel (36), Kapt. Björkenstam (37), Jägm. Schönberg (38).

Foto. Petersen & Sön. Kphmn.

Klubb: Bengt Sjöbergparre.

JAKTFRUKOST.

KONUNG EDWARDS BESÖK HOS KEJSAR FRANZ JOSEPH.

HVA'ES DAG.

Efter fotografi.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Sjöbergparre Sklm—Ogg

Konung Edward har under sitt pågående uppehåll vid Marienbad gjort ett besök hos Österrike-Ungerns äldige monark. Vi meddela en liflig tafria från en jakt som därvid hållits till konungens ära och hvarå man igenkänner de båda monarkerna.

ÄNKEDROTTNING MARGHERITA I STOCKHOLM.

Änkedrottning Margherita af Italien har under den förra veckan fört ett rastlöst turistlif i Stockholm,

HVAR 8 DAGS fotograf i Skåne.

Kliché: Benoit Silfverparre.

ÄNKEDROTTNING MARGHERITA GÅR OMBORD Å »TESSIN» FÖR ATT BESÖKA DROTTNINGHOLM — KONUNG OSCAR Å »TESSIN» — ÄNKEDROTTNINGENS BESÖK Å SKANSEN.

C. D. L. W:son MUNTHE.

Nyutnämnd till öfverste vid Fortifikationen med förordn. t. v. som chef för marinförvaltningens fortifikationsafd.

hvars muséer och mera intressanta butiker hon noggrant besett. Vi lämna här några ögonblicksbilder från »la bella Margheritas» besök å Skansen samt från hennes embarkering å ångaren Tessin, med hvilken drottningen jämte konung Oscar och andra medlemmar af det svenska konungahuset samt särskildt inbjudna fredagen den 11 sept. företog en utflykt till Drottningholm.

† AUGUST MEISSNER,

den i Stockholm ofantligt populäre kappelmästaren, afled den 13 sept. Vi hänvisa till N:o 24, IV årg.

»TILLBEDJAN»,

STEPHAN SINDINGS SE-
NASTE VERK.

Den store norske bildhuggaren *Stephan Sinding* har fullbordat ett nytt verk. — — — Detta korta meddelande sprider alltid en ovanskelig glädje bland de sköna konsternas beundrare, alla veta ju redan innan man sett något af arbetet att det är en mästarskapsverk, ett verk som alltid skall höra stor konst till. Så ock nu. Denna senaste, i ler formade stod lär skola vara rent betagande genom den poesifyllda känsla den inger. Mästaren-skalden benämner den »Tillbedjan». Så vackert, så på samma gång varmt och kyskt, som genom denna framställning har väl aldrig en mans beundran för kvinnan blifvit uttryckt. Verket väcker en ofantlig uppmärksamhet och alla beundra det sköna skulpturverket.

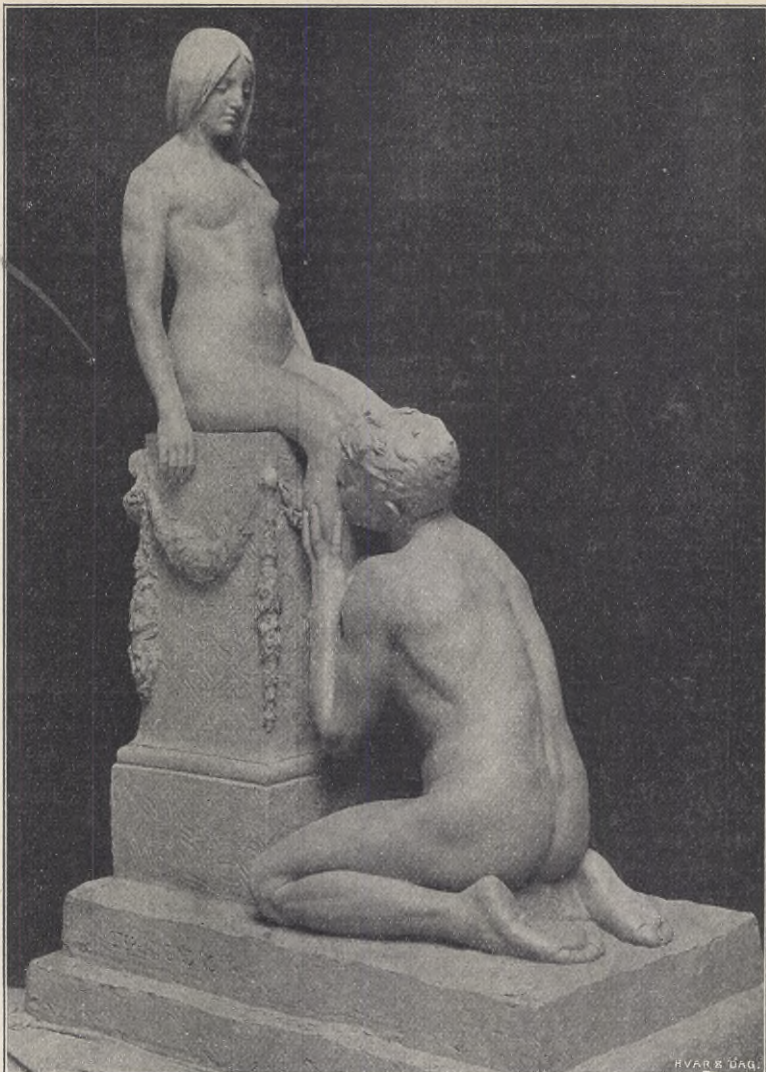

Foto. Fred. Riise, Köpenhamn.

Kitché: Bengt Silfversparre.

»TILLBEDJAN», Stephøn Sindings senaste verk.

EN VISSNAD BLOMMA.

För HVAR 8 DAG af *Bronislawa*.

Hon var liten, fin och späd, och de blonda lockarna omslöt ett blekt ansikte, med ett par stora, troskyldiga ögon. Hon kom till kuranstalten eller badorten, inte som så många andra, endast för att angenämt fördrifva ett par vackra sommarmånader; nej, hon behöfde lugnet och den rena, stärkande luften för att bli frisk igen. Och där borta i storstaden bidade en orolig moder på utgången och resultatet af denna badsejour, som de mödosamt lagt af slantarna till; och den enkla, men säkra anställning hon fått semester ifrån, den kunde hon återtaga, endast om hon blef stark och frisk igen. — Och gudskelof, det blef hon, rosorna återvände så småningom på kinderna, nerverna blefvo lugnare och bröstet kändes starkt redan efter de första veckorna. Hvarför skulle hon då ej gnola och sjunga, då hon ensam gick sina ensliga favoritpromenader framåt. Hvarför då inte springa och ropa högt af glädje bland gräs och blommor, som vore hon ännu en liten yster skolflicka blott, och icke den stora, allvarliga damen, som redan hade en själfständig

plats i samhället och som var en kär moders ålderdomsstöd? — Ah, visst borde hon jubla som ett barn då hon kände ny friskhet och lifsmod brusa genom kropp och själ!

— — —
Men en dag då hon i den aflägsna skogsparken, dit sällan en kurgäst förrade sig, lekte sin ensamma, ystra lek, så stod det plötsligt en mörk ståtlig herre framför henne. Han log så godmodigt emot henne; han måtte ha sett huru hon i sin glada ensamhet samlade hop klädningen, tog fart och sprang utför den lilla gräsbevuxna dalsänkan mellan träden, och så af farten upp igen på andra sidan samt så tillbaka igen, gång på gång. Det var så friskt och lustigt det där, men något komiskt måtte det ha tett sig i en främmande herres ögon, och därför rodnade hon så förläget då hon fick se honom och märkte hans leende; och han, han lyfte artigt och ursäktande på hatten.

Hon ville skynda bort, men en helt vanlig fras, om att det var så vackert och angenämt här i

stillheten, höll henne kvar. — En bekantskap var gjord, en helt vanlig sådan; »skepp som mötas», icke i natten, utan i solljus stilla dag.

Men ibland styra skeppen sida vid sida en timma, en dag, tills deras kosor skiljas igen. — De träffades åter, de två, af slump eller mening, visste de väl knappast. De artiga fraserna hade växt ut till konversation; det stela: »min fröken», »min herre» förvandlats till det kordiala »ni» och de slumpvisa sammanträffandena blifvit till öfverenskomna möten. — En liten vanlig badortsidyll alltså, en helt vanlig flirt, som ej borde bli till mera.

Under denna bekantskap hade de ju sagt hvarandra sina namn, men just ej mera; dock kunde hon förstå, att han var en rik mans son, och han å sin sida förstod, att hon var en af de tusenden bildade och behagliga, fast fattiga unga damer, som man träffar världen rundt. Och så promenerade de och skrattade tillsammans en eller annan timma om dagen, hörde på musiken om kvällen och skildes med ett tidigt »godnatt» för att åter träffas nästa dag.

Hvad skall väl en ung, ståtlig man göra under några månaders stilla »badortslif» om ej flirta med de damer han finner behag uti, och hvad skall en ung dam göra om ej kokettera för de herrar det henne lyster? — Men om denna lek går för långt, längre än hvad ämnadt var? Nå, hvad mer, ingen olycka är skedd, snarare bör det vara tvärtom.

Men kanske ändå hade detta gått för långt; åtminstone hade hon låtit hans mörka ögon få för stor makt öfver sig. Männe hennes blå hade samma värde öfver honom? Det var något sådant som oroade henne; något på en gång smärtande och ljuft, där, längst inne i själen. — Ah, kärlek, kärlek....

Något liknande rörde sig väl också i den unge mannens själ; dock, han var ju en praktisk karl, hans framtid finge ej bindas än, därför måste han slå bort de där svärmerierna. Och det lyckades också rätt väl.

»En charmant flicka», sade han till sig själf, »men det är för tidigt att fästa sig». Och så kom det en tanke till, något fullt, som han ej ville erkänna, men som kom ändå: Hon är ju... fattig.

Dock, allt detta var ju ingen anledning att afbryta en intressant bekantskap; det skulle bara inte få gå för långt, hade han bestämt.

En dag träffades de inte. Han hade varit i ett herrsällskap och druckit sig varm och glad, samt nästan glömt sin dam ända till kvällen, men då skickade han ett bud till henne: »Ville hon inte med honom åhöra aftonkonserten?»

Ack, hur gärna hon ville! Det hade varit en så plågsamt längtande dag detta, då hennes kavaljer ej synt till. Och så kom hon, och möttes af honom på halfva vägen från sin bostad. — I dag var hans handtryckning hårdare, hans blick varmare; ack, var det för hennes skull? Vågade hon tro det? — Hon förstod ju ej att det kanske var den glada middagens förtjänst.

De sutto vid sitt kaffe och sin likör, då en riktigt äkta italiensk blomsterflicka — herren vete hur hon förirrat sig till denna lilla kurort — kom fram till deras bord.

»Rosor!»... sade hon med sitt klingande brutna uttal. »Rosor till fästmon»... Någon spjufver måtte ha lärt henne denna pikanta svenska fras.

»Men om jag inte har någon fästmö?» skrottade han, och hans dam skrattade också.

Blomsterflickan förstod väl ej orden, men dock meningen.

»Rosor till frun»...

»Till frun! det var en lustig tös?»

»Rosor till fästmon och frun»...

Båda skrattade och så valde han ut den största och rödaste rosen i blomsterkorgen. Och helt beskäftigt, med ett mjukt, solgladt leende fäste hon i en handvändning rosen på den blonda svenskans bröst. Så log hon åter, den mörklockiga italienskan, neg och trippade bort.

Den unge mannen skrattade och såg intresserad efter den unga sydländskan, där hon med sin rosenkorg balanserade sig fram mellan serveringsborden.

Men då han vände sig mot sin dam för att göra en anmärkning frapperades han af den djuparodnad som brunnit upp på hennes kinder, och innan han kommit sig för att säga något, så löste hon försiktigt den röda rosen från sitt bröst och sänkte den — utan att rätt veta hvarför hon gjorde så — räckte den sakta till honom.

»Hvad, vill ni inte ha den vackra blomman?» frågade han förvånad.

Hon kände det så underligt och hennes röst darrade lindrigt, då hon sänkte hufvudet och sade: »Den... var ju till er fästmö...»

Hvilken underligt allvarlig situation hade icke blomsterflickans raljeri skapat. Här dref ju ödet slumpen till en »förklaring», till något som annars kanske aldrig behöft komma, och under en lång minut sutto de två unga människorna tysta vid hvarandras sida.

Han ville galant skämtsamt fästa rosen tillbaka på sin dams bröst, men orden ville inte forma sig och komma öfver hans läppar. Och hon rodnade än mer, kände sig förkrossad under en pinsam skamkänsla, på samma gång som det högg till någonstädes inne i bröstet.

Allt längre blef denna pinsamma tysta minut, båda förstodo att denna så skenbart betydelselösa lilla situation dock fått en så djupt allvarlig innebörd. Den rosen var för hans fästmö. Skulle han fästa den tillbaka på hennes bröst eller...

Han dröjde, han tänkte, allt under det musiken brusade fram i jublande glada ackord. Denna ros på hennes bröst, det vore en »förklaring», det låg ju ett helt lifs allvar uti att fästa tillbaka denna blomman på hennes bröst. Vågade han, ville han? Ålskade han henne så...

Som hederlig karl visste han, att han icke borde hyckla här, och därför låg rosen alltjämt kvar på bordet, under det de tysta sutto vid hvarandras sida.

Ju längre denna situation blef och ju mera sprittande vild zigenarmusiken ljöd, dess mera kvävande blef det i den unga flickans bröst. Hon ville gråta, ila bort, långt bort i sin moders armar. Gråta för den rosens skull som låg där på järnbordet och som ingen ville sticka fast vid hennes bröst...

Sakta, med bortvändt ansikte, reste hon sig upp för att gå. Tonlöst frågade han:

»Skall ni inte taga blomman?»

Hon svarade icke, hon gick blott, och mekaniskt tog han rosen, reste sig och följde henne.

Den lilla stigen som ledde till hennes bostad uppe mot skogen låg som ett ringladt silfverband i månlyuset. Tysta gingo de den framåt tills månen vid en öppning mellan träden än klarare belyste dem båda. Där stannade hon, rätade stolt som en drottning på sin späda gestalt och såg honom länge och klart upp i ansiktet. Så räckte hon honom handen:

»Farväl...» sade hon sakta med mild och klar röst.

Han såg på henne lika allvarligt tillbaka, medan han höll hennes hand.

»Blomman...» sade han osäkert och höjde den mot hennes barm.

Men hon ryckte mot sin vilja till, så att han fälde rosen på stigen.

Han böjde sig för att taga upp den, men hälls tillbaka af henne.

»Låt den ligga», sade hon. »Låt den ligga att vissna... Det är bäst så.»

Åter sågo de på hvarandra, länge och talande. De hade förstått...

»Godnatt... farväl...» sade hon åter,

»Godnatt», svarade han. »Träffas vi mera?»

Hon skakade afvisande på hufvudet, vred lös sin hand ur hans och ilade med snabba steg hemåt, utan att se sig om. Långsamt, i en tryckt sorgsen

blödande sår i hjärtat, som det skulle dröja länge att läka.

Länge låg hon den kvällen öfver sin säng och skälvde i snyftningar, men så till sist smög hon sig ut och stigen framåt till den plats där de skildes. Blomman... blomman... skulle den ligga kvar? Ja, den låg där, men någon hade gått fram och trampat på den; dock hon tog upp den, slätade ut dess krossade blad, kysste den och tryckte den till hjärtat samt skyndade hem till sin kammare igen i natten. Den stackars röda rosen, krossad var den likt hennes varma hjärta; den blomman skulle dock bli ett minne från denna korta sköflade somnardröm.

Nästa dag reste hon tillbaka till den stora staden, sin plats och sin väntande moder.

— — —
Då hon väl hemkommen packade upp sina effekter, tog hon äfven fram rosen mellan bladen på

Foto. Orja Bock, Halmstad.

Kitoh: Bengt Sjöfrenmar.

FRÅN DEN SENASTE ORKANEN: Hamninloppet till Halmstad. Till vänster synas spillror af det sönderblåsta badhuset. En seglare håller just på att söka sig in i hamnen.

stämning vände han och gick tillbaka nedåt musikpaviljongen.

»Charmant flicka», sade han till sig själf, men ändå... nej, nej... bäst som det är.»

Därnere kom den svartögda italienskan med sitt heta lustiga leende åter emot honom.

»Rosor till fästmon... Rosor till frun...» upprepade hon sin pikanta fras igen, men han gaf ett så skarpt, bittert »nej» till svar, att den lilla sydlandskan med ett utrop sprang åt sidan.

Däruppe på stigen låg den stora vackra rosen kvar och lyste så röd och mörk i mänskenet som en stor, stor droppe blod.

Men hon, den utan ord försmädda, hon hade väl blifvit frisk till kroppen här vid hafvet och skogen, men i stället hade det huggits henne ett djupt

en gammal kär bok och förde den till sina läppar i en lång smärtans kyss.

»Hvad är det du har där?» frågade modern, som tyst och utan att ana något kommit in i rummet.

»Det är... endast en vissnad blomma...» svarade hon med förläget skälfvande röst.

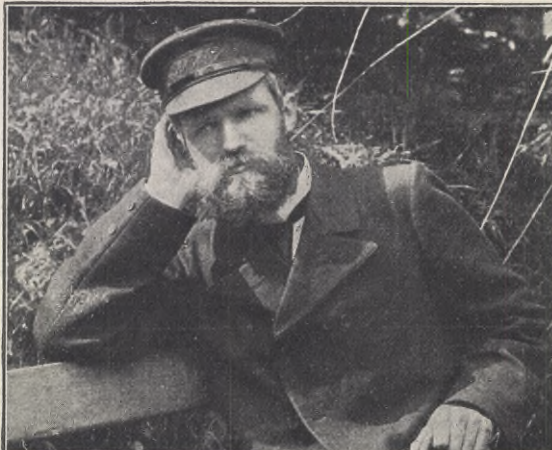
Modern gick närmare; nu såg hon och förstod, ty ett par klara tårar fuktade också den gamla bokens blad.

»Stackars min flicka...» sade hon och tryckte sin dotter till bröstet samt strök med darrande hand öfver hennes blonda lockar.

»Stackars mitt barn... Jag förstår. Det är något mera än vissnad blomma... blomma... Ditt eget lilla hjärta, är det.»

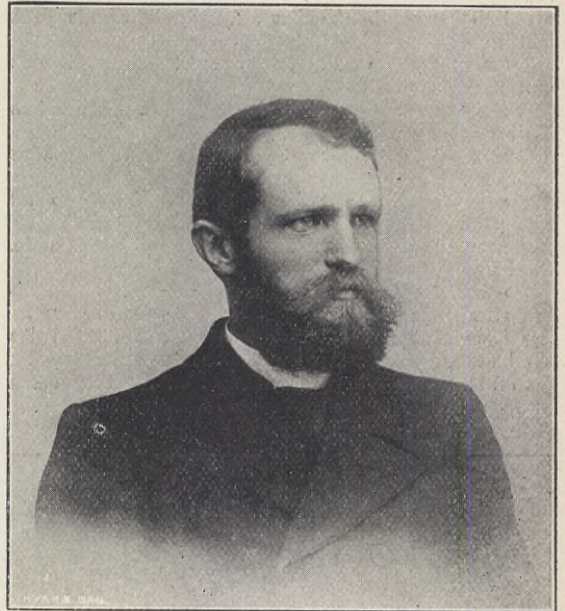
JÖRN UHL-FÖRFATTAREN GUSTAV FRENSSSEN.

Korrespondens från ett besök, för HVAR 8 DAG af W. Tr.

G. Frenssen.

Kliché: Bengt Sjöbergare.

Kliché: Bengt Sjöbergare.

Mellan mynningarne af Elbe och Eider, där Ditmarschens bördiga jord bringar präktiga skördar och såväl människor som djur äro i besittning af denna kroppsliga välmåga och förnöjelse, som man endast finner i de fetare landskapen, där har ock under senare årtionden några af Tysklands mäktigaste litteraturmän sett dagen. Hebbel, Storm och Klaus Groth ha i denna lilla landsdel haft sin vagga — Detlev von Liliencron har sin födelseort alldeles i dess närhet och slutligen stammar Gustav Frenssen, Tysklands för närvarande mest populäre författare, äfven från denna andligt och materielt så fruktbara trakt. Marschlandet har fostrat diktare, sådana som hela riket afundas det, och de stora slätterna, hedarna, ha fått sina tolkare och sångare i personer, hvilkas namn trängt fram till fosterlandets alla klas-ser, till världens alla bildade nationer.

Och — under af alla under! — ditmarschbonden är nästan lika stolt öfver sina store män som öfver sina feta tegar och sin rundskinande boskap — och särskildt hyser han för den sist komne, för sin förre pastor, Gustav Frenssen, en vänskap som t. o. m. kan öfvergå i beundran.

Hvarför Gustav Frenssen så fullt slagit igenom? hvarför Jörn Uhl bara i Tyskland gått ut i 160,000 exemplar?

»Därför att författaren är en af dessa konstens lycklige som kunna skapa med glädje, med sol i sinne och fantasi och med öppen blick för allt det vackra, äkta och fina hos naturen och människorna. Därför att han framträdde, när nästan hela germanska litteraturen sprang blindböck på onaturens teaterscener, såg allt skumt och dystert samt klädde ut sig i nervöst pjollrande ord och skrikande fragrannlåt. I Tyskland skall ju — så är traditionen — dikten upp på scenen. Grofva män och kvinnor skola med teater teknikens grofva medel ställa fram författarens tankar och typer, och denne skall med teaterpersonalen dela den eventuella äran och framgången. Och från scenen är det som hans rykte vidare skall befästas.

Frenssen skref sin Jörn Uhl så som han fann livet rundt omkring sig — han lefde ju själf med och minst af allt tänkte han på teatereffekter och tendenser. Hembygdens, Ditmarschens, starka vind och friska luft gäfvon honom ett annat diktarylne än de moderna tyska teatermännen.

Och det var det som folket längtade efter.

De kammarlärde kunde väl rynka på näsan och tala om brist på koncentration och verkningsfull styrka — hvad gjorde det, när bokens breda folkpoesi ägde denna underbara förmåga att fånga, så som endast det verkliga konstverket äger.

Nu några ord om Gustav Frenssen som privatman och människa!

Jag träffade honom härom dagen midt i marschlandet, i Meldorf — den lilla staden i Holstein, där man har Nordsjön efter en halftimmas promenad, och hvarifrån ögat rundt omkring fångas af bördiga, feta fält- och betesmarker, eller just de samma trakter, hvilka i Jörn Uhl så hemtroget skildras. I Meldorf har han för framtiden slagit ned sina bo-pålar, sen han för alltid lämnat det lilla pastoratet i Hemme, hvarest 10 år tillbracts i stillhet och lugn. Och i Meldorf känner han sig hemma. Härifrån är hans unga fru, här har han själf studerat vid det gamla gymnasiet, och här håller han nu på att uppföra sitt ståtliga nya hem, hvilket folket redan döpt och gifvit namnet »Uhlheim».

»Jag flyttar hit in redan 1 okt.», säger han leende, då vi tillsammans ströfva omkring i de stora, halfärdiga rummen, hvarest olika sorters handtvare föra ett öronbedöfvande larm, »får jag bara ett par af rummen färdiga då, är det bra. Sen må de föröfrigt husera här så mycket de vill — jag är van vid buller, har ju själf vuxit upp i ett snickarehem. Det bara fröjdar mig, när folk arbetar.»

»Näja, men att skriva? Diktarfriden?»

»Det skadar inte! För öfrigt blir en bok inte färdig i en sådan hast heller. Ett hus byggs mycket fortare.»

Gustav Frenssen skrattade muntert och fortsatte, på min fråga om det var sannt som tidningarna ljögo,

att den nästa romanen skulle få sin handling förlagd till Helgoland och närmast befatta sig med sjöförveri:

»Nej, visst inte! Jag har verkligen ännu ej hunnit bestämma nästa roman, och hur i all världen tidningarne ha fått ihop notisen om helgolandshistorien är mig en fullständig gåta. Jag var visserligen med mina fruntimmer på ön för ett par veckor sen och gästade en bekant där, men några sjöförvarplaner har jag sannerligen inte!»

»Nå det var ju väl det — rövvareromaner finns det ju redan alldeles för godt om!»

Vi andades båda lättare, och hur det nu var: samtalet öfvergick på Svenska akademien. I parentes kan anmärkas, att denna institution är i utlandet vida bekant — öfverallt känner man till Nobelpriset, och hvarje prisutdelning kommenteras lifligt af särskildt alla litteraturintresserade. Alltså tog jag tillfället i akt och frågade Frenssen, åt hvilket håll han ansåg att årets litteraturpris helst borde utdelas.

»Ja, hvem kan säga det — — —, men — och plötsligt blef han riktigt entusiastisk, de trohjärtade blå ögonen lyste och han lade lifligt sin arm i min — ni har ju hos er i Sverige en alldeles ypperlig författarinna, Selma Lagerlöf! Hon har den äkta, stora poesin — inte behöfver akademien söka efter andra, när den i sitt eget land har en sådan diktare som hon. Nobel var ju dessutom svensk själf — mot henne skulle ingen ha något att anmärka.»

»Men är hon verkligen så mycket känd i utlandet?»

»Åh, alla bildade människor känna och beundra Selma Lagerlöf — ja, själf har jag visserligen endast läst hennes »Gösta Berlings saga», men hvilken rikedom har inte den — den är en ursprunglig dikt af en stor begåfning!»

»Sen har hon skrivit många till, det är skada att ni ej läst hennes senare verk.»

»Ja, jag tycker så själf också, men jag har ej hunnit med det. Jag skall emellertid verkligen skaffa mig det som är öfversatt — jag minns hur jag kände det som ett stort nöje att läsa hennes »Gösta Berling».

»Och af andra svenska författare, hvilka tycker ni bäst om?»

»Ja, vet ni», och Frenssen log ett skämtsamt leende, »jag får verkligen erkänna, att jag inte har just så stor kännedom om era förhållanden. Tegnér minnes jag ju från ungdomen. Hans Frithiofs saga ha vi alla läst. Ja, och så har ni en som heter Hedenstierna! Jag har läst hans berättelser från bondehemmen. De äro också bra. Jo, och så — — — hm, men säg mig, hvad har ni för några andra?»

»Åh! Heidenstam, Lundegård, Levertin, Hallström, Hedberg, Geijerstam — — —»

»Ja visst, Geijerstam! Har inte han skrivit en berättelse om sin lille son? Jo, det erinrar jag mig nu. Men annars, som ni ser, känner jag föga till era författare. Jag har nästan haft nog med att själf skriva, och nu när jag bara fått ordning här i mitt nya hus, så skall jag taga i med nya krafter.»

Frenssen lät blicken glida öfver det vackra huset, som med sitt torn och sina ståtliga gaflar såg riktigt imponerande ut.

Vi vände kosan åter mot den lilla staden. Tiden går raskt när man kommer i intressant samtal, och isynnerhet när man har att tala med en så munter och liflig man som Gustav Frenssen, en man som gärna skrattar, som gärna ser allt från den glada och soliga sidan, och som nog aldrig, trots all ära och berömmelse, kommer att hemfalla under den bland germaner så ofta förekommande högfärds- och uppstylningsssjukan!

KÄRNFOJK.

I prässen ha i dagarna under ofvanstående rubrik omnämnts fyra systrar, hvilkas sammanlagda ålder är 325 år, och har HVAR 8 DAG blifvit satt i tillfälle lämna en grupp fotografi af denna säregna »fyrväppling». Med ett porträtt i handen sitter 87-åringen, fru Andersson, den kryaste af dem alla; närmast henne fru Perzonn, nyss fyllda 83 år, af reumatism bunden vid sängen. Den tredje system, fru Meurling, täflar i raskhet med 87-åringen. I oktober fyller hon 81 år. Och så slutligen fru Köllerström, stående, rak och spänstig trots sina fyllda 74 år. Sin mesta tid ha dessa fyra systrar tillbringat i den fagra köpingen vid Lagans stränder, Värnamo, dit föräldrarna, ingenjör Sven Magnus Bergström och hans maka Sara Margareta Berg, på 1830-talet inflyttade från närgränsande landsbygd. Alla fyra ha där blifvit änkor, och deras män hvila i därvarande kyrkogård. De tre äldsta äro ännu bosatta där och den fjärde har först på senare åren flyttat därifrån.

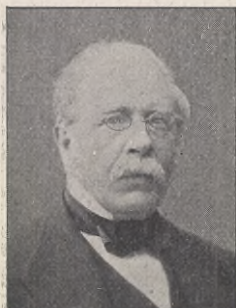
Efter fotografi.

Klöhn: Bengt SUVEENPARRE.

FYRA SYSTRAR OM TILLSAMMANS 325 ÅR.

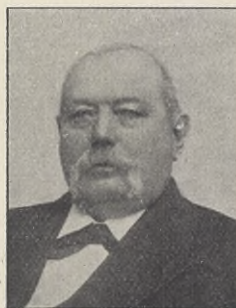
:: VECKANS ::

S. J. DRÄNBERG,
f. d. landssekreterare, Stockholm, fyllde den 6 sept. 85 år.

G. J. SANDBERG,
borgmästare i Vänersborg sedan 1887, fyllde den 4 sept. 75 år.

C. G. LINDSTROM,
källarmästare i Stockholm, fyllde den 6 sept. 70 år.

ANDERS HELÉN,
prost, kyrkoherde i Udenäs sedan 1877, fyllde den 4 sept. 70 år.

ZACHA RUS AHLIN,
fil. kand., kyrkoh. i Ystad, f. d. riksdagsman, och stadsfullm. i Kalmar, fyllde den 6 sept. 70 år.

S. A. TH LIN,
kyrkoherde i Kumla, Vesterås stift, sedan 1886, fyllde den 1 sept. 65 år.

A. A. LEALZ,
major i armén, Stockholm, fyllde den 6 sept. 65 år. Överkontrollör på Gotland.

CH A. V. DAHLBERG,
kyrkoherde i Simrishamn sedan 1883 m. m., fyllde den 5 sept. 60 år. Led. af sällsk. o. föreningar.

OSCAR MONTELIUS,
prof., arkeolog, Sthlm fyllde den 9 sept. 60 år. Helsidesporträtt jämte biogr. återfinnes i HVAR 8 DAG no 9, årg. IV.

CARL ENROTH,
skriftställare under märket "Chicot", Stockholm, fyllde nyligen 60 år.

M S. GLAS,
provinsialläkare i Nora sedan 1900 samt stadsläkare därstädes sedan 1892, fyllde den 4 sept. 50 år.

A G. SCHWARTZ,
grossh. i Alfta, Helsingland, fyllde d. 3 sept. 50 år. Anlitad kommunalman och dir. för Helsinglands Ensk. Banks afdelningskontor.

A. E. BJÖRKMAN,
fil. jubeldoktor, teol. kand., fyllde den 8 sept. 75 år.

FILIP WETTERSTRAND,
rev's. i Kongl. kammarrätten, led. af Nya Dagligt Allehanda's styrelse, fyllde den 19 sept. 60 år.

F. M. A. LAGERFELT,
friherre, kammarrherre, Stockholm, fyllde den 11 sept. 60 år.

AUG. OLDEN,
stadskamrer i Lidköping, fyllde den 9 sept. 50 år.

PORTRÄTTGALLERI

† J. J. BJÖRNVALL,
grosshandlare i Enköping, fyllde
den 10 sept. 70 år.

† E. W. WESTERDAHL,
bokslutskamrerare i Kongl. armé-
förvaltningen, Stockholm, fyllde
den 8 sept. 60 år.

† ALFRED FÄGERSTEN,
läroverkskollega i Mariestad, fyll-
de den 10 sept. 55 år.

† ROLF CEDERSTRÖM,
frih. öfverstelöjtn vid Kongl. Svea
Litg., adj. hos H. K. H. hertigen af
Nerike, fyllde den 9 sept. 50 år.

† C. M. WIDELL,
handlande i Marstrand, afled den
2 sept. 73 år gammal. Ordfö-
rande i Marstrands sparbank.

† OTIO WENDT,
grossh., en af stadens äldste och
störste affärsman, stadstullm.
m. m. Lidköping, afled den 8
sept. Född 1831.

† C. A. ZACHRISSON,
lektor vid Högre lärarinnesemi-
nariet, Stockholm, afled den 2
sept. Född 1839.

† CARL HOLMBERG,
sedan 20 år stationsinspektör i
Vinslöf, led. af municipalmännen
i Vinslöfs municipalsamhälle, af-
led den 5 sept. 50 år.

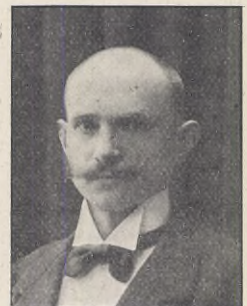
† JONAS GULLIN,
läroverkskollega i Landskrona, af-
led den 26 aug. Född 1844.

† E. A. BERG,
fabrikör i Eskilstuna, öfverbefälh.
för Eskilstuna skarpskyttekår, af-
led nyligen, 47 år gammal.

† CARL OLINDER,
arkitekt i Stockholm, afled den
27 augusti, 39 år gammal.

† C. H. NORLANDER,
agronom o. bankassör, lärare vid
Jonköpings läns landtmannaskola,
Nässjö, afl. d. 26 aug. Född 1871.

† INGE SWALANDER,
(själfsporträtt.)
Förfäts- e. o. notarie, juris kan-
didat, afled den 28 aug. Född 1876.

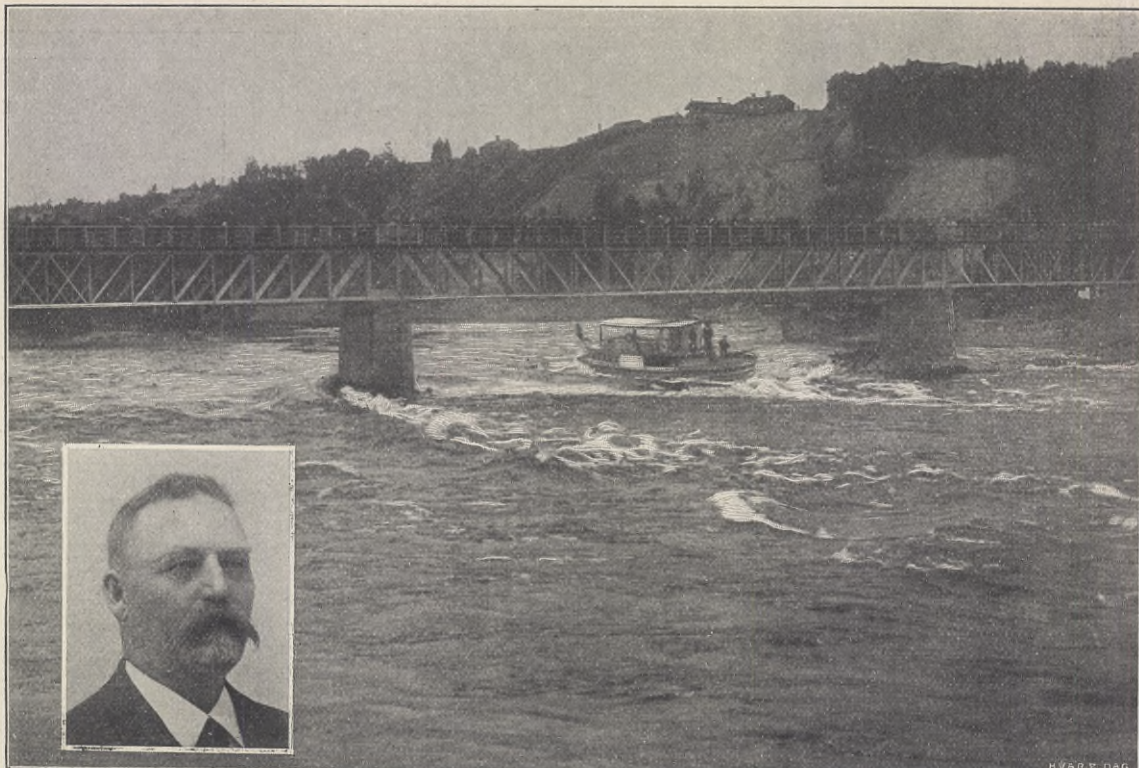
† FRITZ JOHANNESSEN,
öfverkontrollör i Kristianstad, led.
af stadsfullmäktige, afled den 5
sept., 43 år gammal.

† KONRAD LUNDIN,
fabrikör i Stockholm, afled den
20 aug. Född 1856.

† ALBERT ERIKSSON,
journalist under märket "Bon-
jour", Stockholm, afled den 31
aug., 33 år gammal.

Efter fotografi.

ÅNGAREN "EDENS" RESA UTFÖR SOLLEFTEÅFORSEN. I hörnet kapten Edström, båtens förare.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre Sthlm.—Gbg.

Våra bilder visa tvänne »vattenbragder», hvar och en i sitt slag märklig, den ena utförd i Sverige, den andra förlagd till Kanalen mellan Dover och Calais. Rörande den förstnämnda meddelar en tillfällig korrespondent att färdens utför Sollefteåforsen var ett verkligt vågstycke som ingen ångare förut vågat sig på. En myckenhet folk åsåg under spänning det unika skådespelet, då den lilla ångaren med svindlande fart fördes fram af den mäktiga forsen. Allt gick väl och blef Kapten Edström lofordad för det raska sätt på hvilket han förde sitt fartyg.

Den andra bilden är efter en fotografi som togs under den berömda engelske mästर्सimmaren Holbeins nya (4:e) försök att simma öfver Kanalen. Färden utgick från Dover kl. 8 e. m. och hade fortskridit till kl. 8 följande morgon då simmaren var endast 4 mil från Calais. Men en stark ström förde Holbein tillbaka och då han efter 17 timmars simning såg att det var omöjligt komma fram, uppgaf han detta försök. Ännu har endast Kapten Webb lyckats komma öfver, men Holbeins försök äro desto märkligare som han summit vida mer än den afsedda distansen — ehuru ström och vind fört honom från målet — och alltid varit vid god vigör. Holbein upptager nog försöket ånyo.

SENASTE FÖRSÖKET ATT SIMMA ÖFVFR ENGELSKA KANALEN.

Efter fotografi.

DEN ENGELSKA MÄSTERSIMMAREN HOLBEIN (i mask) simmande i kanalen.

Kliché: Bengt Sjöversparre.